

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

2 март 1982 година*

„Свободно движение на стоки - Точна имитация”

По дело 6/81

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора на ЕИО от страна на *Gerechtshof* (Районен апелативен съд), Хага, по производството, висящо пред този съд между

BV Industrie Diensten Groep, Хага

и

J.A. Beele Handelmaatschappij BV, Hoorn,

относно тълкуването на членове 30 - 36 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait и г-н O. Due, (председатели на състав), г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н A. O'Keefe, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н A. Chloros и г-н F. Grevisse, съдии,

генерален адвокат: г-н P. VerLoren van Themaat,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 11 декември 1980 г., получено в Съда на 14 януари 1981 г., *Gerechtshof* (Районен апелативен съд), Хага, е отправил към Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО преюдициален въпрос относно тълкуването на правилата на Договора относно свободното движение на стоки.

2. Въпросът е бил повдигнат в рамките на производство между нидерландско предприятие, единствен вносител на кабелни канали, произведени в Швеция, което е регистрирано в Нидерландия от 1963 г., и друго нидерландско предприятие, което от 1978 г. е регистрирало в Нидерландия кабелни канали, произведени във Федерална република Германия. От материалите по делото е ясно, че шведските кабелни канали преди това са били защитени с патентни права във Федерална република Германия, Нидерландия и другаде, и че

* Език на производството: нидерландски.

германските кабелни канали първи са били произведени и внесени в Нидерландия след като периода на валидност на тези патенти е изтекъл.

3. Първото посочено предприятие е подало до председателя на Arrondissementsrechtbank (Окръжен съд), Хага, искане за допускане на обезпечение срещу второто предприятие на основание, че германските кабелни канали са били точно копие на шведските кабелни канали и е поискало издаването на заповед от Съда, която да ограничи ответника да разпространява германските кабелни канали или да ги регистрира в Нидерландия.

4. Председателят на Arrondissementsrechtbank е уважил искането, след което второто предприятие е обжалвало пред Gerechtshof, Хага. Съгласно решението за препращане, този съд е стигнал до предварителното заключение, че германският производител е могъл да проектира система от кабелни канали, различна от шведската система, без да накърнява икономическите или технически качества на своя продукт и като не е направил това, е причинил объркване на двата продукта. Съответно Gerechtshof счита, че председателят на Arrondissementsrechtbank правилно е отсъдил, че съгласно нидерландското право германският продукт е точно копие на шведските кабелни канали. Тъй като ищецът претендира, че кабелните канали, които е продавал, са били законно регистрирани в друга държава-членка и че по този начин действията на ответника следователно са в противоречие с членове 30 - 36 от Договора за ЕИО, Gerechtshof решава да постави пред Съда следния въпрос:

Ако се предположи, че:

а) търговец А, търгува с продукти в Нидерландия, които вече не са в обхвата на даден патент и които без наложителна причина са на практика идентични с продукти, които са били търгувани в продължение на значителен период от време в Нидерландия от друг търговец Б, и които са различни от сходни продукти като по този начин първият търговец е причинил ненужно объркване;

б) съгласно нидерландското право, търговец А по този начин се конкурира нелоялно с търговец Б и действа незаконно;

в) нидерландското право дава на търговец Б правото да получи съдебно разпореждане на това основание за ограничаване на търговец А от предлагането на тези продукти в Нидерландия;

г) продуктите на търговец Б са произведени в Швеция, а тези на търговеца А - във Федерална република Германия;

д) търговец А внася своите продукти от Федерална република Германия, където тези продукти законно се разпространяват на пазара от някой друг, различен от търговец Б, шведския производител, някой, който е в съдружие с един от тях или от някой, който е упълномощен от един от тях да го направи.

Правилата, които се съдържат в Договора за ЕИО относно свободното движение на стоки, независимо от разпоредбите на член 36 от него, възпрепятстват ли по

този начин търговец Б от това да получи такова съдебно разпореждане срещу търговец А?”

5. Съдебната преписка показва, че също както и в правото на повечето държави-членки относно защитата срещу точни имитации, нормите на нидерландското право, на които се прави позоваване, са били разработени главно от съдилищата. Както Комисията е подчертала, досега не са били положени усилия на Общностно ниво за хармонизиране на националните правила срещу точните имитации. Следователно проучването на въпроса дали такава защита съответства на правилата на Договора относно свободното движение на стоки, трябва да се ограничи до начина, по който тази защита е уредена в нидерландското право, както е описано в решението на *Gerechtshof*.

6. Това решение показва, в зависимост от отговора на въпроса, че *Gerechtshof* е готов да потвърди съдебното разпореждане срещу разпространението на пазара в Нидерландия на продукти, за които се предполага, че са били законно разпространявани в друга държава-членка.

7. Такова съдебно разпореждане създава пречка пред свободното движение на стоки между държавите-членки и по-принцип е обхванато от член 30, който забранява всички мерки, които имат ефект, равностоен на количествени ограничения върху вноса. Въпреки това, Съдът няколкократно е постановявал (например в Решение от 20 февруари 1979 г. по дело 120/1978, *Cassis de Dijon*, Recueil стр. 649 и в Решението от 17 юли 1981 г. по дело 113/80 Комисия/Ирландия, Recueil стр. 1625), че при липсата на общи правила относно производството и разпространението на продукти, пречките за движението в рамките на Общността, които произтичат от несъответствието между националното законодателство, трябва да се приемат дотолкова, доколкото такова законодателство, което се прилага без дискриминация както за родните, така и за вносните продукти, може да бъде оправдано като необходимо за задоволяване на задължителните изисквания, които по-специално се отнасят до защитата на потребителите и лоялността при извършването на търговските сделки. Следователно, защитата срещу имитация, по начина, описан в решението за препращане, трябва да се разгледа, за да се установи дали съответства на тези условия.

8. Въпреки че главното производство засяга защитата на продукт, произведен в държава, която не е членка, срещу търгуването на продукт, произведен в държава-членка, съгласно националния съд, прилагането на съдебната практика не зависи от страната на произход на имитирания продукт и от страната на произход на имитацията. Освен това нищо в решението на националния съд не води до заключението, че тази съдебна практика се прилага по начин, който да е пригоден към специфичните нужди на националните продукти, като поставя в неравностойно положение вносните продукти. Следователно трябва да бъде предположено, че съдебната практика, посочена от националния съд, се прилага, без да се прави разлика дали продуктите са национални или вносни.

9. Националната съдебна практика, която забранява точната имитация на продукта на някой друг което вероятно ще причини объркване, може в действителност да защити потребителите и да насърчава лоялната търговия;

това са основни интереси, които, съгласно цитираните по-горе решения на Съда, трябва да оправдаят пречките за движение в рамките на Общността, които произтичат от несъответствията между националните закони относно разпространяването на продуктите на пазара. По този начин, това правило покрива задължителните изисквания и освен това се потвърждава от обстоятелството, че съответства на основния принцип, от член 10 от Парижката конвенция за защита на индустриалната собственост, ревизирана за последен път на 14 юли 1967 г. в Стокхолм, който забранява, *inter alia*, всички действия от такова естество които създават объркване със стоките на конкурент и от обстоятелството, че това правило по принцип е признато в съдебната практика на повечето държави-членки.

10. За да бъде даден отговор на въпроса дали е необходимо да има съдебна практика като тази, описана в решението на *Gerechtshof*, за да бъдат постигнати упоменатите по-горе цели или дали се нарушава границата, която те могат да оправдаят, начина, по който тази съдебна практика е приложена, както е описано в решението, трябва да бъде разгледан внимателно.

11. Що се отнася до самата формулировка на представения въпрос, той първо показва, че съгласно временното становище на националния съд, продуктите, за които се предвижда забрана за търгуване, без наложителна причина са на практика идентични с имитираните продукти и че ищецът по главното производство по този начин ненужно причинява объркване. Освен това, решението на националния съд показва, че въпроса дали такива имитации са необходими или не, е бил разгледан не само от техническа гледна точка, но също така и от икономическа и търговска гледна точка.

12. Второ, от формулировката на поставения въпрос и от съдебната преписка е видно, че не е посочено споразумение или зависимост между шведския производител на оригиналния продукт и германския производител на продукта, за който се предполага, че е негова имитация и чието разпространение в Нидерландия се оспорва.

13. Когато посочените в решението за препращане обстоятелства са спазени, съдебната практика относно точните имитации на чужд продукт не може да се счита като излизаща извън рамката на задължителните изисквания, които представляват защитата на потребителите и лоялността при търговските сделки.

14. Ищецът по главното производство е повдигнал пред Съда въпроса за резервните части. Той е посочил, че кабелните канали се инсталират не само в сгради, но също така и на кораби и съдебното разпореждане срещу разпространението на пазара на германския продукт в Нидерландия ще доведе до необходимостта поправките на кораби да се осъществяват в Нидерландия като се използват резервни части от шведския продукт, дори и кораба да е снабден с германски кабелни канали. Тъй като този въпрос не е бил повдигнат пред националния съд и ответника по главното производство е посочил по време на производството пред Съда, че съдебното разпореждане не се отнася до резервните части за поправка на германските кабелни канали, не е необходимо този въпрос да се решава, за което посочените по-горе съображения не са непременно окончателни.

15. Отговорът на въпроса, отправен от *Gerechtshof, Хага*, трябва следователно да гласи, че правилата на Договора за ЕИО относно свободното движение на стоки не възпрепятстват дадена норма от националното право, която се прилага както за местните, така и за вносните продукти, да позволи на търговец, който в продължение на значителен период от време е пуснал в продажба продукт, който се различава от подобни продукти, да получи съдебно разпореждане срещу друг търговец, който го ограничава от това да продължава да пуска на пазара в тази държава-членка продукт, който идва от друга държава-членка, в която е законно пуснат, но който без причина е почти идентичен с първия споменат продукт, вследствие на което се причинява ненужно объркване между двата продукта.

По съдебните разноски

16. Разходите, направени от Обединеното кралство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред преращата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения

СЪДЪТ,

в отговор на въпросите, отправени от *Gerechtshof, Хага* с Решение от 11 декември 1980 г., реши:

Правилата на Договора за ЕИО относно свободното движение на стоки не възпрепятстват дадена норма от националното право, която се прилага както за местните, така и за вносните продукти, да позволи на търговец, който в продължение на значителен период от време е пуснал в продажба продукт, който се различава от подобни продукти, да получи съдебно разпореждане срещу друг търговец, който го ограничава от това да продължава да пуска на пазара в тази държава-членка продукт, който идва от друга държава-членка, в която е законно пуснат, но който без причина е почти идентичен с първия споменат продукт, вследствие на което се причинява ненужно объркване между двата продукта.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 март 1982 година.

Подписи